

Onder de
vlier

Roman

MARY SCHOON

Onder de vlier

Van Mary Schoon verschenen bij Uitgeverij Zomer & Keuning
o.a.

Sterker dan de wind
Haar verborgen geheim
Famke
Belofte aan een moeder
De liefde achterna

Mary Schoon

Onder de vlier

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020542073
ISBN e-book 9789020542080
ISBN Grote Letter 9789020542097
NUR 344

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.maryschoon.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. De papieren editie van dit boek is daarom gedrukt op papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Proloog

Marthe verbergt haar gezicht in haar schort. Jammerend wiegt ze heen en weer. Aris stopt grommend zijn pijp. Dit is te erg. De slag is te groot. Maartje, hun dochter van net achttien jaar, hun trots, hun enige kind, heeft zojuist verteld dat ze zwanger is.

Met bevende handen steekt Aris zijn pijp in de brand en samen met het vuur in zijn pijp, laat ook zijn woede op. Hij smijt zijn pijp in de asbak, stuift op Maartje af, grijpt haar bij de schouders en smakt haar tegen de muur. Ineens zijn daar zijn handen om haar keel, alsof hij het antwoord eruit wil knijpen, en schreeuwt hij in haar gezicht: ‘Welke smeerlap? Welke smeerlap heeft je dit kunstje geflikt!’

Met angstogen staart Maartje haar vader aan.

‘Ik stroop het hele dorp af en als ik hem vind, sleep ik hem aan zijn haren hiernaartoe, maar getrouwd wordt er!’

Maartje hapt naar adem, probeert die wurgende handen los te trekken.

‘Zeg op wie en ik vermoord hem!’ Zijn handen persen alle lucht uit haar lijf. ‘Ik zal hem weten te vinden en dan...’

Maartjes armen zakken, hangen slap langs haar lijf.

‘Aris, laat haar los!’ gilt Marthe. Ze beukt haar man op de rug.

Onder zijn handen zijgt Maartje ineen op de vloer.

Verdwaasd staart Aris naar zijn kind dat daar zo vreemd stil ligt. Dan stormt hij het huis uit, de langgerekte tuin door en de duinen in. Verder en verder holt hij en dan, in alle eenzaamheid,

waar niemand hem kan horen of zien, balt hij zijn vuisten naar de hemel en schreeuwt hij het uit.

Marthe hijst Maartje op een stoel en tikt tegen haar wangen. Wanneer Maartje haar ogen opent, haast Marthe zich naar de keuken om een glas water te halen. Met klapperende tanden tegen het glas drinkt Maartje kleine slokjes. Het slikken doet pijn en ze begint zo te beven dat Marthe bang is dat ze van de stoel valt. Ze slaat haar armen om haar kind heen en drukt haar stevig tegen zich aan. Zo zitten ze een hele poos eer Maartje weer normaal kan ademen en tot rust komt.

En terwijl Marthe Maartje over haar haren streelt, zegt ze vriendelijk maar dringend: ‘Je kunt beter zeggen wie het is. Als vader hem vindt, sta ik niet voor de gevolgen in.’

Als een zielig hoopje staart Maartje stil voor zich uit. Nu had ze dood willen zijn. Of ergens ver weg willen kruipen om nooit meer tevoorschijn te komen. Maar ze durft zich niet te bewegen, is bang dat haar benen haar niet dragen. De klok tikt de minuten weg, slaat het hele uur. Verdwaasd kijkt Maartje naar de wijzerplaat, staat wankelend op en loopt naar de kamer waar haar bedstee is. Ze trekt de deurtjes dicht en begraaft zich diep onder de dekens.

De hele nacht zwerft Aris door de duinen. Ieder ander zou met gemak verdwalen in dat uitgestrekte, donkere duin, maar Aris niet. Die kent elke top, elk dal, elk bosje en weggetje. Grijs van vermoeidheid komt hij de volgende morgen de keuken in. Zwijgend drinkt hij een kom koffie en hij gaat met afhangende schouders aan zijn werk. Geknakt, gebroken. Niet meer fluitend zoals hij gewoon is. Zonder energie en zonder nog een sprankje hoop voor de toekomst.

Ze geven het niet op, ze blijven vragen.

Maar hoeveel druk ze ook op Maartje uitoefenen, hoe ze ook op haar inpraten, ze blijft zwijgen.

Dagen en weken verstrijken. En al die tijd prakkiseren Aris en

Marthe zich suf. Waar hebben zij steken laten vallen? Met wie is Maartje de laatste tijd opgetrokken? Was ze verliefd en als ze verliefd was, waarom hebben zij dit niet gemerkt? Maartje werkt op een naaiatelier, heel keurig allemaal, met enkel meisjes, en verder gaat ze naar geen enkele vereniging. Dat hadden ze liever niet, want ze wonen buiten het dorp, tegen bos en duinrand aan. Ze wilden niet dat Maartje van een of andere club in haar eentje in het donker naar huis zou moeten lopen.

Nu Maartjes buik almaar dikker wordt mag ze niet verder komen dan het tuinhokje. Vlak voor het niet meer te verbergen is, moet ze ontslag nemen bij het naaiatelier. Maartje helpt haar vader op de groentetuin, maar een eind bij hem uit de buurt, want zo gauw ze in zijn gezichtsveld komt, snauwt hij: 'Uit mijn ogen jij!'

'Dom, dom, kind,' heeft Marthe over zoveel koppig zwijgen gezegd en meewarig het hoofd geschud. Maar in haar moederhart groeit het verdriet. Ook al zegt ze enkel het hoogstnodige tegen haar dochter en ontwijkt ze haar hulpeloze blik, ze zou Maartje willen smeken om alsjeblijft de naam van de vader bekend te maken. Nu nog kan er getrouwd worden, kan de schande beperkt blijven. Marthe verwijt zichzelf dat ze het niet eerder ontdekt heeft. Ze had het kunnen weten. Maartje was de laatste tijd stil, kreeg een spits, bleek en vlekkelig gezicht. Het gezicht van een zwangere vrouw. Waarom heeft ze als moeder daar geen acht op geslagen? Ze had het aan de was kunnen merken. Waar zat ze met haar gedachten?

Opnieuw doet Marthe een poging. 'Maartje, alsjeblijft, noem zijn naam! Je hoeft dit niet alleen te dragen, hem niet in bescherming te nemen.'

Met kille ogen kijkt Maartje haar moeder aan. 'Gis niet langer, moeder, hij is hier niet meer.'

'O nee, hij is dood!' In haar hoofd vliegt Marthe langs de verse graven op het kerkhof.

'Hij is niet dood,' zegt Maartje.

Marthe hapt naar adem. ‘Is de smeerlap getrouwd, durf je het daarom niet te zeggen?’

Maartje staat op en loopt de deur uit.

Hoe Aris en Marthe het ook proberen, aardig zijn, tieren en tekeergaan, Maartje negeren, ze kunnen haar het geheim niet ontfutselen.

Bleek maar vastberaden gaat Maartje al die maanden haar gang.

Zes weken voor de bevalling hoort ze op een avond haar ouders in de bedstee lang met elkaar praten. Opeens worden er brieven over en weer geschreven met moeders zus Willemijn, die in de buurt van Nunspeet woont. Dan krijgt Maartje te horen wat er over haar hoofd is beslist.

Ze zal naar tante Willemijn worden gestuurd om te bevallen en het kind daar achter te laten. Tante Willemijn zal regelen dat de bastaard ter adoptie wordt afgestaan.

Hoofdstuk 1

Deze nacht heeft Maartje niet geslapen. Het is nog donker, de klok heeft net drie uur geslagen. Over een uur grauwet het eerste ochtendlicht weer achter de ramen, maar dan zal ze al een eind op weg zijn. Ze draait zich nog een keer op de andere zij, maar schiet dan toch overeind. Ze mag niet langer wachten. Stel dat ze in slaap valt en dat het al licht is als ze wakker wordt. Dan is ze te laat!

Ze laat zich uit bed glijden, tast in het donker naar haar kleren die over de stoel hangen en kleedt zich aan. Alles muisstil. Tante Willemijn, die een kamer verderop ligt, slaapt. Uit de kast pakt Maartje haar tas waarmee ze gekomen is. Ze buigt zich over haar zootje heen en kust hem vlinderlicht op zijn zachte wangetje. Een uur geleden heeft ze hem nog aan de borst gehad, honger zal hij de komende uren niet hebben. Ze tilt hem uit het wiegje, wikkelt hem in een dekentje en stopt hem in de tas. Met de tas bungelend aan haar arm sluipt ze naar de keuken, trekt haar jas aan en draait de sleutel van de buitendeur om. Nog eenmaal luistert ze met ingehouden adem of tante niet is wakker geworden, maar alles is en blijft stil.

Geruisloos trekt ze de deur achter zich dicht en zet het op een lopen.

Sterren pinkelen aan een fluweelblauwe hemel. Het is koud maar windstil. Ze kiest de stilste landweggetjes, heeft geen idee waar

ze heen gaat, enkel dat het een eind weg van hier moet zijn. Weg van haar bazige tante. Weg van iedereen die haar kindje van haar af wil pakken.

Ze is moe, alles doet pijn, haar buik nog het meest. Het is ook nog maar vier dagen terug dat ze bevallen is van haar zoontje, dat ze Thijs heeft genoemd. Met veel tranen en smeken heeft ze tante over weten te halen om Thijsje in ieder geval de eerste week bij zich te mogen houden, daarna zou ze zonder morren de papieren tekenen en haar baby afstaan. Tante geloofde het.

Maartje had nooit gedacht dat een vrouw zo moe en slap zou zijn na een bevalling. Met opeengeklemd kaken loopt ze verder. Met twee handen om de tas voor haar buik geslagen, zet ze vastberaden de ene voet voor de andere. Ze rilt. Zweetdruppeltjes parelen op haar neus. Dapper gaat ze door. Ze schrikt en stapt de berm in. Een paard en kar passeren haar. In de kar staan lege melkbussen, ze botsen en klinken tegen elkaar. De man op de bok kijkt om, maar de wagen rijdt toch door.

Haar maag rommelt. Ze heeft in de haast geen brood of appels meegenomen. Ze durfde geen risico te nemen, wilde zo snel mogelijk weg. Maar niet aan eten denken, ze is nog niet ver genoeg, lang niet ver genoeg. Als ze straks ergens om een boterham gaat vragen wil ze zeker zijn dat het goed voelt, dat het lieve mensen zijn. Mensen die het goed met haar menen. Tot nu toe vertrouwt ze niets of niemand. Een enkele keer blijft ze stilstaan, kijkt ze naar een huis, twijfelt en loopt door. De ene weg na de andere slaat ze in. Kilometer na kilometer. Haar buik doet vreselijk pijn, ze heeft brandende voeten, lamme armen en pijnlijke schouders. De tas lijkt met elke meter die ze gaat zwaarder te worden. Thijs wordt wakker en beweegt.

Door het gewiebel is de tas haast niet meer te tillen. En toch, met elke stap die ze vooruitkomt, wordt het lichter om haar hart, want elke meter verder brengt haar dichterbij de vrijheid.

De omgeving is prachtig en in zo'n beetje alle tuinen staan bloeiende fruitbomen. Ze zullen bij vader in de boomgaard ook wel bloeien.

Het is bijna mei. Heesters kleuren geel en roze, narcissen zijn uitgebloeid en wiegen met verlepte kopjes in de wind. Een enkeling steekt een hand naar haar op.

De zon breekt door en het wordt meteen een stuk aangenamer. Toch rilt ze van de kou en zwarte vlekken zweven voor haar ogen. Misselijk van vermoeidheid komt ze nog maar nauwelijks vooruit. Nog even en ze valt flauw. Ze zet de tas steeds vaker op de weg om uit te rusten. Ze heeft het gevoel dat ze moet overgeven, kan amper nog uit haar ogen kijken. Ze veegt slierten haar uit haar klamme gezicht. In de verte, in de kromming van de weg, doemt beneden aan de dijk het rode dak van een boerderij op. Tot daar moet ze zien te komen. Haar ogen laten dat rode dak niet los en slingerend legt ze de laatste meters af. Nu staat ze boven op de dijk voor de boerderij. Ze zet de tas op de weg. Om de boerderij ligt een brede bomensingel, er scharrelen kippen op het erf en een hofhond ligt voor de poort. Opnieuw wordt het zwart voor haar ogen en moet ze zich schrap zetten om niet om te vallen. Zo moe is ze nog nooit geweest. Haar borsten staan pijnlijk gespannen. Ze wil nu alleen nog maar rusten en Thijs de borst geven.

Op een veldje naast de boerderij hangt een vrouw was aan de lijn. Er wapperen hemden, broeken, kielen en overalls. Er zitten ook kindermaten tussen. Een groot gezin dus. Misschien dat ze hier een hulp kunnen gebruiken? De vrouw draagt een vrolijk gebloemd schort en heeft een aardig gezicht. Ze haalt een theedoek uit de mand, slaat hem uit en pakt een hand vol knijpers uit haar mandje. Plots heeft ze erg in Maartje die haar gadeslaat. De vrouw komt dichterbij en roept: 'Is er iets?'

Maartje doet een stap naar voren en roept: 'Ik zoek werk!'

De vrouw staart haar secondelang aan. Dan gooit ze de theedoek

en de knijpers terug in de mand en met een armzwaai beduidt ze Maartje het erf op te komen.

Maartje blijft staan. Ineens slaat de schrik om haar hart. Wat als die vrouw het niet vertrouwt en de dienders erbij haalt?

‘Kom gerust, die hond doet niks!’ roept de vrouw.

Maartje pakt de tas op. Aarzelend daalt ze het pad af. Bij het hek aangekomen moet ze zich aan de spijlen vasthouden, want de grond golft onder haar voeten. Nu gaat ze toch echt flauwvallen. Een paar seconden, dan is de duizeling voorbij. Ze opent het hek en loopt schoorvoetend het erf op. Aan het einde van het pad staat de vrouw met haar handen in haar zij op haar te wachten. ‘Dus jij zoekt werk?’ zegt ze als Maartje voor haar staat. Ze neemt haar van top tot teen op. ‘Waar kom je vandaan?’

Maartje schokschoudert.

De vrouw trekt haar wenkbrauwen op. Plots klinkt er geluid uit de tas. Verbaasd staart de vrouw naar de boodschappentas die Maartje angstig tegen zich aan gedrukt houdt. ‘Wat heb je daar?’ vraagt ze en ze komt nieuwsgierig naar voren.

Maartje deinst achteruit, wil weglopen, maar de vrouw pakt Maartje bij haar arm beet. ‘Hoor ik dat nou goed? Zit er een baby in die tas?’

Als een schildpad trekt Maartje haar hoofd in en probeert zich los te rukken. Nu is ze verloren!

Maar de vrouw laat Maartje niet los. ‘Zeg toch wat, kind, zo kan ik je toch niet helpen?’

‘Heeft u werk voor me?’ klinkt het zielig.

De vrouw trekt de tas een stukje open en kijkt erin. ‘Kind, dit is een baby! Hoe oud is hij wel niet?’

‘Vier dagen,’ zegt Maartje.

Ontsteld kijkt de vrouw Maartje aan. ‘Jouw baby?’

Maartje knikt.

‘Och!’ Plots heeft ze erg in het verhitte gezicht van het meisje, in

de donkere kringen onder haar ogen en die angstig bevende mond. De boerin legt haar koele hand op Maartjes voorhoofd. 'Kind, je gloeit van de koorts! Kom mee naar binnen!'

Maar Maartje verzet geen stap.

'Vertrouw me nou maar, ik doe je niets. Vier dagen, het is niet te geloven!' Hoofdschuddend kijkt ze Maartje aan. 'Jij hoort in bed te liggen.'

Nog blijft Maartje staan. Maar de vrouw is net zo koppig. Ze grist de zware tas uit Maartjes handen en duwt een onwillige Maartje voor zich uit richting de achterdeur. Ze komen in een lange, donkere koegang. 'Met een paar dagen gaan de beesten weer naar buiten. Je kunt er gewoon langs lopen, je bent toch niet bang voor koeien?'

Maartje schudt haar hoofd.

Aan het einde van de stal opent de boerin een bedstee en zet de tas op het bed. 'Hier sliep de meid. Het bed is schoon, kruip erin en leg je kindje naast je. Achter die deur is de bijkeuken en weer daarachter is de keuken. Ik ga melk voor je warmen en brood voor je smeren. Rust jij eerst maar eens goed uit.'

Maartje grijpt de hand van de vrouw vast. 'Ze willen hem van me afpakken,' zegt ze, en dan biggelen de tranen over haar wangen.

De vrouw haalt de baby uit de tas en legt hem op het bed neer. 'Wat een prachtige baby. Wat is het?'

'Het is een jongen, hij heet Thijs.'

De boerin helpt Maartje uitkleden. 'Rustig maar, hier ben je veilig. Niemand pakt hier wat van jou af. Je hebt geluk, je hebt bij het juiste adres aangeklopt. God was met je.'

Als de boerin even later met melk en brood voor de bedstee staat, slaapt Maartje als een roos met een nog sabbelende Thijs aan haar borst.

Een week lang doet Maartje niets anders dan slapen, eten en haar kindje voeden. Beiden worden tussen de bedrijven door zo goed mogelijk verzorgd door de boerin. Af en toe ziet Maartje de boer langskomen, maar deze draait zijn hoofd weg als hij de bedstee passeert. Maartje heeft geen idee of ze welkom is, maar ze heeft het goed en ze voelt zich elke dag sterker worden. Telkens als de deur naar de bijkeuken opengaat, hoort ze kinderstemmen, maar zien doet ze ze niet. Die mogen hier vast niet komen. Door het dichtslaan van een deur begrijpt ze dat er nog een deur moet zijn, een zijdeur waardoor ze naar buiten kunnen.

De boerin heeft luiers en kleertjes voor Thijs van zolder gehaald. Na een week is Maartje koortsvrij en is ze zover dat ze zich uitgerust genoeg voelt om op te staan. Wanneer ze op een ochtend in de keuken aan de koffie zit, vertelt de boerin over hun meid die plotseling weg moest.

‘Cora is naar mijn broer, Dirk. Dirk is slachter en rietdekker. Tijdens de laatste storm is hij tijdens het repareren van een dak gevallen en heeft zich ernstig bezeerd. Gebroken ribben, van alles gekneusd, hij mag nog van geluk spreken dat hij zijn nek niet heeft gebroken. Omdat Dirk vrijgezel is en dus niemand heeft om hem te verzorgen, heb ik Cora aan hem uitgeleend. Maar nu kom ik hier handen tekort. Dus zolang zij daar nodig is, kan ik jouw hulp goed gebruiken.’

Maartje knikt. Het is dus maar tijdelijk dat ze hier mag blijven. Maar het is beter dan niets en zo heeft ze de gelegenheid om rustig naar een baan uit te kijken. Maar het moet wel werk zijn waar ze verzekerd is van kost en inwoning en ze moet Thijs mee mogen nemen. Het zal niet meevallen om zulk werk te bemachtigen. Of ze moet zoveel verdienen dat ze de huur van een klein huisje kan betalen, maar dan nog moet Thijs overdag bij haar mogen blijven.

‘Vindt uw man het ook goed dat ik hier ben?’

De boerin trekt een gezicht. ‘Om eerlijk te zijn was Hendrik niet

gelukkig toen ik hem vertelde dat ik je van de weg heb geplukt. Maar hij is te fatsoenlijk en te gelovig om een jonge moeder, een kraamvrouw, weg te sturen. Alle weken wordt er door de dominee naastenliefde vanaf de kansel verkondigd en daar hebben wij ons aan te houden.’

Maartje knikt. Ze had al begrepen dat de boer niet blij met haar was.

‘Als de kinderen je iets vragen, zeg dan dat je mijn nichtje bent. Ze zijn jong en snappen nog niets van familie en zo. Dan gaan we nu aan de slag. Ik wil vandaag de meubels in de pronkkamer in de was zetten, de ramen lappen en de kachel poetsen, want die gaat niet meer aan tot de herfst. Gaat dat lukken, denk je?’

Maartje knikt lachend. ‘En als u naaiklusjes heeft, ik kan goed naaien.’

Verrast kijkt de boerin op. ‘Maar daar ga ik schandelijk van profiteren, want dat is iets waar ik niet goed in ben en veel te weinig aan toekom!’

Ze voegt de daad bij het woord, want in de middag ligt er al een stapel kapotte kleren op de keukentafel en staat de naaimand klaar.

Maartje werkt hard en Hendrik begint zowaar tegen haar te praten. Ze kan ook goed met de vier kinderen overweg, want die vinden Thijs erg lief en interessant. Maartje leeft helemaal op. Ze eet goed en krijgt weer kleur op haar wangen, maar ze mist haar moeder. Ze had haar nu zoveel willen vragen. Het is dat de boerin er is en dat die haar veel vertelt, maar er zijn dingen die je niet met een vreemde kan bespreken. Toch begrijpt Maartje dat het niet anders kan. Haar ouders hebben haar zelf weggestuurd. Die zullen inmiddels wel door tante Willemijn op de hoogte zijn gebracht van haar vlucht. Nooit durft ze haar ouders meer onder ogen te komen. Wat zullen ze woedend zijn en ook teleurgesteld. Maartje probeert zo min mogelijk aan hen te denken, maar pijn doet het wel.

Ze voelt zich thuis op de boerderij. Ze voert de kippen, geeft

de kalfjes melk, helpt de kinderen bij het aan- en uitkleden, bakt brood en doet het meeste werk in huis zodat de boerin haar werk kan doen in de kaaskelder. Ondertussen verzorgt Maartje Thijs, die nog steeds bij haar in de bedstee slaapt. Ze vindt het heerlijk om dat warme lijfje tegen zich aan gedrukt te houden. Dat zijn ware geluksmomentjes.

Een paar weken later, het is nog bijna nacht, staat boerin Renske in haar nachtpon voor de bedstee en schudt ze Maartje ruw aan haar arm wakker.

Maartje schiet overeind en kijkt Renske met schrikogen aan.

‘Snel, kleed je aan, je moet hier weg! Hendrik heeft gisteravond na de vergadering in het café horen gonzen dat ze naar een meisje met een baby op zoek zijn. Dat moet om jou gaan, dat kan niet anders!’

Verward staart Maartje de boerin aan. Die grist Maartjes kleren van de stoel en werpt ze op de dekens. ‘Ik pak ondertussen Thijs in. Ik heb al een mand met brood en drinken voor je klaargemaakt en buiten spant Jilles het paard voor de kar. Hij zal je bij mijn broer in Lunteren brengen. Je ruilt met Cora. Dat is voorlopig het beste. Daar ben je veilig. Daar komt niemand erachter waar je zit.’ De boerin pakt Thijs op en snelt met hem naar de warme keuken.

Het hele verhaal moet nog even tot Maartje doordringen, maar dan begrijpt ze dat ze zich moet haasten en springt ze uit de bedstee. Bibberend op de stenen vloer kleedt ze zich aan en maakt ze dat ze in de keuken komt. Daar duwt de boerin de ingepakte baby in haar armen en ze wijst naar de donkere bijkeuken, waar de zijdeur is. Buiten zit Jilles al op de bok te wachten. Voor Maartje op de kar stapt, drukt Renske haar een envelop in handen. ‘Hier, geef deze brief aan Dirk.’

Maartje steekt de brief in haar jaszak en Renske helpt haar opstappen. De mand met proviand zet ze tussen Maartjes voeten

neer. Jilles bromt met een nors gezicht iets onverstaanbaars en blijft star voor zich uit kijken. Het paard staat ongeduldig te trappelen.

Snel trekt Renske de wollen omslagdoek van haar schouders en reikt die Maartje aan. ‘Pak de kleine man goed in, het is een lange reis, houd hem warm!’

Dan trekt Jilles de leidsels aan, klakt met zijn tong en het paard begint te stappen.

‘Ontzettend bedankt voor alles,’ zegt Maartje en ze steekt haar hand uit.

Renske grijpt Maartjes hand, knijpt er bemoedigend in en loopt een stukje naast de rijdende wagen mee. ‘Het ga je goed, dappere Maartje! Doe mijn broer de groeten van ons en vergeet de brief niet!’

Dan draait de wagen de weg op en laat Jilles het paard overgaan in draf.

Maartje komt er met haar pasgeboren zoon alleen voor te staan

Wanneer Maartje uit Schoorl haar ouders vertelt dat ze ongewenst zwanger is, weten ze niet waar ze het zoeken moeten. Maar één ding is voor hen zeker: niet hier! Maartje wordt naar haar tante Willemijn gestuurd om daar te bevallen en de baby ter adoptie af te staan. Als Maartje eenmaal bevallen is van haar zoontje Thijs, is ze meteen verliefd op haar kindje. Ze sluipt 's nachts het huis uit als haar tante slaapt en vlucht met Thijs. Samen proberen ze wat van het leven te maken, maar dat is nog niet zo makkelijk. Via Dirk, een rietdekker en slachter die met haar wil trouwen, en een berooid gezin dat haar niet kan betalen, zoekt Maartje samen met Thijs haar weg in het leven.

Mary Schoon schreef met *Onder de vlier* een meeslepende familieroman. Het is niet alleen het verhaal van een alleenstaande moeder, maar ook het coming-of-ageverhaal van haar eigenzinnige zoon.

Z&K

ISBN 978 90 2054 207 3 NUR 344

9 789020 542073

www.zomerenkeuning.nl